

Husmænd faar Jagtret. Det kan jo ikke være ganske rigtigt, da den væsentligste Del af den danske Gaardmandsstand og i stor Udstrækning ogsaa Husmandsstanden har Jagtret. Det drejer sig jo her kun om et ganske ringe Areal, naar Talen er om at beskytte Faunaen. Hvis der sker noget galt i den Retning, saa er det ved det, som det ærede Medlem Hr. Holstein har truet med: at man vil skyde til Bunds paa Godset. Godserne har saa store Omraader og har Skovene, saa at de trods alt er i Stand til at frede den danske Fauna (*Holstein*: Absolut ikke!). Det kan ikke nytte; jeg har set, hvorledes den danske Gaardmandsstand i Løbet af de sidste 30 Aar har faaet Jagtretten paa et Omraade, hvor ikke en eneste Gaardmand havde Jagtret, da jeg begyndte, og der er en meget god Fauna endnu. Naturligvis, hvor man kommer sammen i Selskaber en eller anden Dag i Ugen eller en eller anden Dag i Maanedene og skyder væk fuldstændig til Bunds, er der ikke meget at træffe, men der strejfer dog noget ind dør fra andre Omraader.

Godsejerne kan ikke komme og sige paa een Gang, at de elsker Faunaen, og saa, at de vil begynde at skyde til Bunds, hvis dette Lovforslag bliver vedtaget (*Holstein*: Det er vi nødt til, naar vi er Jagtejere og har Jagtret!). Nej, ikke for at bevare Faunaen.

Man siger, at ifølge den gældende Lov er de smaa Brugere beskyttet derved, at de har Ret til Erstatning for Skade. Jeg tror ikke paa, at en Lejehusmand eller en Forpagterhusmand vil henvende sig til Godsbesidderen for at faa Erstatning for den Skade, denne maatte have gjort. Han vilde for det første ikke faa nogen Erstatning, og han vilde faa en Hævn over sig før eller senere.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich var inde paa at omtale Jagttegnene og talte om Dyrplageri og Ulykker. Jeg ved ikke, om det altid er netop Husmændene — og jeg kan gerne tage Krybskytterne med —, der foraarsager Ulykkerne; de skyder vist sjælden uden at være sikre paa at faa noget. Det ærede Medlem sagde, at Gravanden var en daarlig Spisefugl, og at det ikke kan betale sig at skyde den Fugl, for man bruger 3—4 Patroner til hvert Dyr. Men naar man gør det — jeg antager, det er indenfor de Kredse, som skyder godt og fører Regnskab med, hvad de skyder, det gør man neppe i de andre Kredse —, saa vil der være en Masse af dette Skyts, der foraarsager Ulykker eller Dyrplageri. Der er ingen,

der kan skyde efter Fugle uden af og til at foraarsage Dyrplageri.

Naturligvis skal vi beskytte Dyrene imod Dyrplageri; men naar de bliver skudt ned, synes jeg ikke, det er saa forfærdelig stor en Ulykke. At det altid skulde gaa ud over Koner og Børn, tror jeg ikke; det har man sjælden set. Jeg har derimod nok set, at veludrustede Jægere har trukket op i en Skov og af og til har skudt en Klapper. Det skal ikke være nogen Bebrejdelse imod de Folk, der forsvarer Overklassen, men paa den anden Side skal det heller ikke være noget Angreb paa Underklassen, som de er kommet til at skyde, Husmænd og Arbejdere, som de har taget med.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Ulrich for den Stilling, han har indtaget til enkelte Spørgsmaal, men jeg kan godt forstaa, at der er langt igen, hvis vi skal naa til et Resultat. Den eneste Indrømmelse, der er gjort, er Ændringen af 50 Meter til 25.

Jeg erkender, at det ærede Medlem Hr. Holsteins Foredrag fra Ende til anden var fuldstændig sagligt; at vi saa ikke kan blive enige og tror hver sit, bliver noget andet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Maa jeg spørge det ærede Medlem, om han virkelig tror, at det vil være muligt for Godsejerne at opretholde Faunaen paa deres Territorium, hvis baade smaa og store Brugere faar Jagtret. Jeg har f. Eks. hjemme en Skov paa smaa 100 Tdr. Land, som er fuldstændig omgivet af større og mindre Forpagtergaarde. Der er en stor Hovedgaard, som omtrent fylder Halvdelen af Skovens Omkreds. Den er ikke forpagtet ud i Øjeblikket, den drives ved Forvalter og Bestyrer. Men nu sætter jeg, at jeg havde forpagtet den ud; vilde det saa ikke være absurd, at Forpagteren af en saadan Hovedgaard skulde kunne sidde i Skovbrynet til denne den bedste Fasaner, som jeg har, og skyde Raavildt og Fasaner, kort sagt alt, hvad der kom ud af denne Skov? Og naar Forpagteren af Hovedgaarden skulde kunne gøre det, skulde det samme vel ogsaa gælde de mindre Forpagtere. I det Øjeblik man driver sin Gaard med Bestyrer, har man selv Jagten, men i det Øjeblik man forpagter den ud, har Forpagteren Jagtretten. At der er Skygge af Ræson i et saadant Standpunkt, kan jeg ikke forstaa.